

Nr 16.

Ankom till riksdagens kansli den 2 mars 1917 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående åläggande för ägare av vattenfall att i vissa fall bidra till kostnaderna för torrläggning av mark. (2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets förberedande behandling hänvisad motion, nr 195, har herr *Carlson* i Herrljunga hemställt, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t skyndsamt låta utreda, huruvida och i vad mån ägare av vattenfall, vilket genom torrläggning av mark får större fallhöjd och därigenom tillskyndas värdestegring, bör bidra till kostnaderna för torrläggningen i fråga, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill denna utredning kan föranleda.

Till stöd härför har motionären anfört följande:

»Ett spörsmål, som gång efter annan kraftigt framträder ute i landet vid torrläggning av vattendränkt mark, vill jag härmed draga under riksdagens prövning, till den kraft och verkan det hava kan.

Förhållandet är det, att vattenfall, som är beläget ovanför den mark, som skall torrläggas, i de flesta fall genom vattensänkningen för torrläggningen får större fallhöjd och med anledning därav stiger betydligt i värde. Det har inträffat fall och kommer nog att inträffa flera, då så beläget vattenfall genom torrläggningen av marken nedanför fått en värdestegring av hundratals procent. Man anser då, att vid sådant förhållande borde billighet och rättvisa kräva, att ägare till dylikt vattenfall skulle vara skyldig deltaga i kostnaderna för vattensänkningen nedanför, men så är ej fallet enligt bestämmelserna i nu gällande vattenlag. Kostnaderna för torrläggning av vattensjuka marker drabba uteslutande de jordägare, vars mark ingår i det vattensjuka området, och kunna dessa kostnader bli rätt så kännbara för dem det berör. Vid flera tillfällen ha de sprungit upp till be-

lopp, som varierat mellan 350 och 600 kronor per tunnland, och under sådana förhållanden förvånar man sig inte över, att ej flera torrlägningsföretag igångsättas än vad som nu är fallet. En lagändring i av mig här påtalat syfte skulle med säkerhet betydligt underlätta och förbilliga många torrlägningsföretag för jordägarna och i sin mån bidraga till att öka den för brödsädesodling lämpliga jorden.

I en tid som denna, då alla krafter påkallas för ökning av brödsädesodling, anser jag för min del, att detta spörsmål intager ett viktigt led i den kedja av förslag, som kastats fram för denna frågas lösning. Ty den jord, som vinnes genom vattensänkning, är i de flesta fall av enastående bördig natur och lämpar sig synnerligen väl för odling av brödsäd.

Utskottet.

Utskottet finner motionens syfte beaktansvärt. Emellertid vill utskottet erinra, att särskilda kommitterade den 17 december 1910 avgivit förslag till ny vattenlagstiftning, vilket förslag för närvarande är under överarbetning inom justitiedepartementet. Enligt vad utskottet inhämtat, torde härvid jämväl förevarande spörsmål bliva föremål för bedömande. Vid sådant förhållande och då den pågående utredningens resultat ej bör föregripas, får utskottet hemställa,

att förevarande motion ej må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 2 mars 1917.

På jordbruksutskottets vägnar:

RAOUL HAMILTON.

Närvarande: Hrr greve Hamilton, Ericsson, Petersson, P. Alfred, Paulson, Fahlén, Holmquist, Lindblad, greve Wachtmeister, Persson, Åkerlund, Öberg, Nilsson i Tånga, Sjöblom, Hage, Svensson och Molin.

Reservation

av herr *Molin* i Dombäcksmark, som yrkat bifall till motionen.